

Prilika o rastočem žitu

In govoril je: »Z Božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki vrže seme v zemljo. Spi in vstaja, ponoči in podnevi, seme pa klije in raste, da sam ne ve kako. Zemlja sama od sebe poraja najprej bilko, nato klas in končno žito v klasu. Ko pa sad dozori, hitro zamahne s srpom, kajti prišla je žetev.«

Prilika o gorčičnem zrnu

In govoril je: »Kako naj ponazorimo Božje kraljestvo in s kakšno priliko naj ga predstavimo? Takšno je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezditi v njegovi senci.«

Zakaj v prilikah

V mnogih takih prilikah jim je govoril besedo, kakor so jo pač mogli poslušati. Brez prilike pa jim ni govoril; a svojim učencem je posebej vse razlagal. (Mr 4, 26-34)

Čemu naj primerjam božje kraljestvo?

Prva prilika o človeku, ki vrže seme v zemljo, se zdi, da govori o **nepredvidljivosti in božji logiki** božjega kraljestva. Človek nima oblasti nad rastjo in njenimi zakonitostmi. Bog je postavil merila, po katerih stvari tečejo v svojo smer.

Druga prilika o gorčičnem zrnu, pa mi govori o **neverjetnih razsežnostih**, v katere se zrno razvija. In mogoče spregovori še o cilju rasti božjega kraljestva: da zavaruje ptice in jim daje prostor. Po človeških merilih se neverjetno drobno seme spremeni v ogromno drevo.

Božje kraljestvo verjetno ni mišljeno v prvi vrsti za naravo, iz katere so primere vzete, ampak za naju, ki to poslušava – zate in zame. Božje kraljestvo naj bi se razmahnilo najprej v nas samih in od tu naj bi prehajalo na druge. Kako?

S prav takšno nepredvidljivostjo, s kakršno raste bilka iz zrna in v podobno norih dimenzijah. Ob tem pa se pri ljudeh zelo pogosto srečam z neverjetnim odporom. Ne vem ravno, zakaj? Ko spodbujam k rasti, največkrat doživim odpor bližnjega. Ko o nekom govorimo, pogosto sogovornik reče, da iz onega, o katerem teče beseda tako ali tako ne bo nič. Pri tem pogosto naletim na takle besednjak:

- on je takšen, se ne bo spremenil,
- to je tak značaj, tak karakter,
- saj tam so vsi takšni.

In kje je vera v božje kraljestvo, ki klije in raste, da sami ne vemo kako? Zakaj ne prosimo, naj Bog ustvarja božje kraljestvo, naj daje rast in prebuja hrepenenja. Zakaj mi sami zatremo vsa hrepenenja s tem, da vase in v drugega ne verjamemo?

Če pa se lotimo nas samih, se sogovornik prestraši in počuti krivega. Krivica mu je, da pred njega postavljamo neke cilje, ki so nedosegljivi. Tako se večkrat zgodi, da imam občutek npr.

- pri zakoncih in starših, da jih po krivici obsojam,
- pri mladih, da jih ne razumem in sem preveč zahteven,
- pri starejših, da sem nesočuten itd.

Ob tem pa se ob priliki sprašujem: **Kako da človek ne vidi čudovitih možnosti, ki so še pred njim?**

Mar ni bolj žalostno, če moram reči, da sem na cilju in ničesar več ne morem? Ali ni lepše, da si lahko o sebi predstavljam, da lahko ustvarim še veliko. Ne nazadnje, kako pa naj vem, da je z mojo rastjo že konec. Če sem dosegel podobo zrelega klasa, mogoče sem še enkrat poklican, da padem v zemljo, in dam ponovno življenje tolikim zrnom?

Kaj konkretno to pomeni?

Pot ni nikoli končana. S starostjo rast sicer lahko konča, nastopi pa zorenje, ki je končano šele s smrtjo. Če se zorenje ustavi, pomeni, da že gnijem! Poklicani smo, da zorimo v ljubezni, v potrpežljivosti, v modrosti, globini, veri itd.

Tako kot ni predvidljivo, kako bomo rasli, ni jasno v kaj moramo zrasti. Ne moremo pa se zadovoljiti s prvo postajo. Kdo ve, ali smo odgnali šele prve veje, ali Bog od nas pričakuje mogočno krošnjo itd. Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo. To je princip božjega kraljestva.

Nikoli ne recimo smo že tam. Vedno smo na poti. Bog nam kaže cilj in način, kako naj po njej hodimo do cilja. Odgovor lahko najdemo samo v poslušnosti njemu, vse ostalo je lenoba!